

het oordeel van den Koning der Kerk, Jezus Christus, in hoeverre elk der betrokken kerkformaties en de leden er van in deze schuldig staan".

Gesteld dus, dat het tot de zoeven bedoelde gemeenschappelijke uitspraken zou komen, waarbij beide partijen hun zaaksgerechtigheid mogen vasthouden, zullen we dan verder ook gemeenschappelijk hebben te belijden, dat het gescheiden kerkelijk leven zondig is.

Concreet: de classis Amersfoort, die o.m. van mij verklaarde, dat ik als trouw ambtsdrager in de kerk van Christus niet geduld kon worden, en ik die bewust me vrijmaakte, worden het eens over een dogmatisch en een kerkrechtelijk formuletje. Overigens blijft die classis handhaven, dat haar afzettingsdaad was uit God, gelijk ik het van mijn vrijmakingsdaad belijd en belijden blijf. En dan gaan we toch maar gemeenschappelijk zeggen, dat de scheiding waartoe God ons riep zonde was?

Of ook: de synode die de kerk van Bergschenhoek buiten het verband sloot en die kerk die zich van de besluiten dezer synode vrijmaakte, handhaven beide dat die scheiding was uit God. En dat handhavende, spreken ze tegelijkertijd uit dat die scheiding zonde was?

Zulk een schuldbelijdenis is een gruwel. Doch met zodanige belijdenis wil men, wat het verleden betreft, voortaan. Want voor het overige zegt men het aan het oordeel van Christus over te laten, in hoever beide partijen schuldig stonden.

Gesteld dus, dat o.a. ik met deze classis eens zou worden over de bedoelde ja-en-neen-uitspraakjes, alsmede over een lichtvaardige belijdenis, waarbij we in feite de schuld van het gescheiden leven schuiven op Jezus Christus, en onszelf rechtvaardigen, immers we handhaven over en weer dogmatisch en kerkrechtelijk onze zaaksgerechtigheid, wat is er dan veranderd? Bij geen van beide partijen is er bekeering van zonde. Zonder dat ik me eenigszins bekeerd heb, zegt deze Classis de tuchttoefening van 11 Juli 1945 te kunnen opheffen, hoewel ze in den naam van Christus deze daad deed en handhaaft dat ze zoo moest handelen. De classis bekeert zich niet, ik bekeer me van openbare grove zonde niet; maar de tucht waartoe Christus toen macht en last gaf, kan worden opgeheven omdat we achteraf het eens werden over formuletjes. Men blijft even lichtvaardig met de tucht spelen, ook op het moment waarop men zegt die te willen opheffen.

Spel? Inderdaad. Want de classis gaat mij dan de zonde niet langer houden, hoewel er geen bekeering bleek. Maar men zegt niet: wij ontbinden op de aarde, dat zal in de hemelen ook ontbonden zijn; immers men laat het aan Christus over in hoever ik schuldig was; zijn oordeel kan over mij en de anderen gehandhaafd blijven. Toen men bond op de aarde, zei men tenminste nog, dat deze binding gesanctioneerd werd in de hemelen. Doch nu men ontbinden gaat op de aarde, laat men het aan het oordeel van Christus over of deze ontbinding daarboven zal worden bekrachtigd met effect.

O, deze wanhopige caricatuur der tucht terwille van de gewenschte hereeniging!

En als het met veel gedokter niet lukken mocht een gemeenschappelijk formuletje in elkaar te draaien en een gemeenschappelijk belijdenisje te prevelen, dan zijn we opeens weer de zondaren, aan wie ook deze Classis in Christus' naam de zonden gaat houden; dan laat men het oordeel en de tucht daarover niet langer over aan Hem. Dan zegt men: wij blijven blinden op de aarde, en dat zal in de hemelen gebonden zijn. Waarom blijf ik dan gebonden? Omdat we geen formuletjes gemeenschappelijk op papier konden krijgen. Mijn Amersfoortsche broeders en ik blijven dan gebonden op aarde en in de hemelen, vanwege eigen onvermogen in het formuleren of misschien ook vanwege het onvermogen van hun synode. Die mogelijkheid is er ook, dat we gebonden blijven heeten vanwege formuleeringsvermogen ginds!

Men pretendeert wel zoo een deugdelijke basis tot hereeniging te leggen, maar men doet toch eigenlijk niets anders dan de feitelijke oorzaken der geslagen breuk begraven en aan het gezicht onttrekken. Bij de hereeniging, die men wenschelijk acht, danst men vroolijk heen over de eerste vragen. Want men wil wel praten over een nieuwe redactie van art. 31 en een nieuwe formulering der belijdenis, maar niet over de vraag, of die belijdenis en dat kerkrecht in hun bekende en overeengekomen formulering geschonden zijn.

Men zegt wel, dat langs dezen weg er een oplossing kan komen, immers ik lees sub c, „dat men dusdoende wederzijds elkaars ambtsdragers weer erkennen gaat, ook diegenen onder de huidige ambtsdragers in de „Gereformeerde Kerken (onderhoudende art. 31 K.O.)", die indertijd geschorst of afgezet zijn".

Maar deze erkenning is, wanneer men die alzo tot stand brengt, nog onzedelijker dan de tuchtmaatregelen van vroeger jaren. Want het geschreven recht laat men los, om het te vervangen door een „Gebot der Stunde", een uitsprakenreeks, die in de huidige situatie wenschelijk heet. En dat is een bitter ernstig ding, dat de kerkgemeenschap voorgoed op losse schroeven zet. Want onder de viguer van eenig „Gebot der Stunde" weet niemand in de kerk meer waar hij aan toe is; wat gerechtigheid is en wat openbare grove zonde, wat tucht is en wat wederopneming, — het wordt nu alles relatief. Immers alles afhankelijk van wat eenige situatie wenschelijk maakt.

En dan kan onder de nieuwe uitspraken hetzelfde spel op nog gruwelijker wijze beginnen. Den eenen dag kan men wegens openbare grove zonde, volgens de geldende uitspraken, worden uitgebannen, maar binnen heel korten tijd op de basis van nieuwe uitspraken, weer worden aangenomen. Alsof Christus daarboven vonnis wees en weer herriep, al naar gelang zijn kerk beneden uitspraakjes doet en vervangt. Alsof de hemel alle wendingen en koersveranderingen en kronkelgangjes maar grif ging volgen! Wat moet ik dan van Hem denken, die van zichzelf zegt, dat „gerechtigheid en gericht de vastigheden zijn van zijn troon"?

Op deze wijze wankelen de fundamenten der kerk, die Christus op een petra wilde bouwen. Als dit kan in de kerk, dan wankelt ook zijn troon. En de schapen? Vandaag heet vergif, wat morgen weide wordt genoemd. Er is nergens meer eenige vastigheid. Vandaag worden ze in den naam van Christus uiteengejaagd, morgen in dienzelfden naam weer bijeengetrommeld, zonder dat er werkelijk iets veranderd is.

Dat dit in de kerk kan worden gepropageerd terwijl de wereld aan dezen stijl tegronde gaat!

Omdat uw studie is een voorbereiding tot het ambt, raakt deze afwijking en verloochening van den ambtsstijl u niet pas, als u op den kansel staat, doch ook in uw voorbereiding. Wie deze opvatting heeft van het ambt, mag vlot kunnen studeeren en een helder hoofd hebben; maar hij doet beter zijn studie te staken. Want hij zou alleen maar met de schapen van Christus leeren spelen, terwijl de Grootste Herder wil, dat Hij ze zal leeren weiden.

Precisie in het gebed voor de ambtsdragers

Dat Uw priesters zich bekleden met gerechtigheid.....

Haar priesters zal ik met heil bekleden..... Psalm 132: 9a en 16a.

Wanneer Gods volk in druk en moeite komt te verkeeren en het daarin zijn God zelf bij vernieuwing leert kennen en liefhebben, is een der blijken van zulken wederkeer de opscherping in het gebed. De kerkgebeden worden dan bevrijd van subjectivisme en egocentriciteit; ze geven weer blijk van den eenvoudigen moed des geloofs, waarmee de bidder God houdt aan Zijn beloften en aldus den werkelijken ootmoed betoont in de eerbiediging van Zijn zaak. In zulke omstandigheden weten die gebeden ook weer te meer van zuinigheid en precisie in de woordkeus en hoeden de bidders zich voor overhaasting en slordigheid.

Psalm 132 geeft daar een opmerkelijk bewijs van. In de eerste plaats al door de herinnering aan Davids gebedsworstelingen om de zaak van het huis, den tempel des Heeren. Hoe werd hij daarin beheerscht door het belang des Heeren en hoezeer maakte hij de zijne en die des volks daaraan ondergeschikt. En hoe verhoorde God, toen Hij op den Sion, eerst in een tent, vervolgens in den tempel, kwam wonen bij Zijn volk, het voorsmaak gevend van latere Pinkstervreugd. Maar ook — hoe werd sindsdien blijkbaar die Pinksterblijdschap op de proef gesteld. Op welke wijze — we gissen er maar niet naar; de vraag, op welke omstandigheden en historie deze psalm is terug te voeren, blijft hier onbeantwoord. Maar de psalm geeft blijk van te zijn gedicht in een situatie, waarin wel eenerzijds beseft werd de rijkdom der kerk in den God der ruste, maar tevens moest worden geconstateerd, dat er veel aan ontbrak, dat Gods zaak ook weer veel schade leed voor het oog en de weg van Zijn sabbatsrust en Pinkstergemeenschap scheen te worden gebarricadeerd door zonde en haar leed, en strafgevolgen. Zoo ten minste moet men zich den toestand wel voorstellen, om te kunnen verstaan den klaag- en den juichtoon, de mineur en de majeure, den ootmoed en den moed van dit lied.

In die omstandigheden is het, dat de hier biddende kerk een pijnlijke nauwkeurigheid aan den dag legt in haar woordkeus, in het bijzonder wanneer het gaat over de geregelde ambtsdragers, de vaste voorgangers van het volk. Wat bij ons de dominees zijn en mede de ouderlingen, waren voor een bepaald deel en in belangrijke mate toen de priesters. Hoeveel verschil er ook zij tusschen de hiërarchie van toen en de Pinksterorde vandaag, ook zij waren vertegenwoordigers van God bij het volk, van het volk bij God ten deele in overeenkomstigen zin als waarin de huidige ambtsdragers het zijn. Namens God zegenden zij, voor en namens het volk baden zij. En vooral ook, zij moesten het volk leeren, oud-testamenteel weliswaar, maar dan toch leeren, onderrichten namelijk in de wet als paedagoog tot Christus, onderwijzen de rechten des verbonds. Daarop kwam dus veel aan. Mag het in de nieuw-testamentische orde nog vaak zoo zijn, dat deformatie bij de voorgangers in de hand werkt verachtering bij de schare, toen, wij de schare onmondig was, nog te meer. En nu Gods volk in moeite kwam en Zijn zaak schade leed, blijkt in dezen psalm hoezeer Gods volk leert zien het belang van het recht gekozen gebed voor de ambtsdragers. Van hen wordt nu apart gesproken. En zulks in fijn, precies, en zuinig gekozen woorden: dat Uw priesters zich bekleden met gerechtigheid.

GERECHTIGHEID.

Dat woord valt hier wel bijzonder op. Reeds omdat

Want bediening van het ambt en voorbereiding daartoe, — ze staan beide onder de tucht van het profetisch woord: weid de schapen. Vooral dan, wanneer ze slacht'schapen worden. En slacht'schapen worden ze, wanneer hun bezitters ze dooden, zonder daarin een schuld te zien. Maar óók dan, wanneer men ze verkoopen gaat, en God dankt omdat men daardoor zegt rijk te worden! Want noch de man, die ze doodt, noch de man, die ze verkwaanselt, heeft waarachtig de schapen lief.

Den eenen dag zwaait men met de knots en jaagt ze uiteen en doodt ze. En na vier jaar acht men het nog geen schuld! Maar dan heft men wel opeens den staf „samenbinding" op, doch verkwaanselt weer de schapen, en zegt: Geloofd zij de Heere! Wij hebben goede zaken gedaan! Want alles hangt af van wat de situatie wenschelijk maakt. Maar de Heere zegt: weid deze schapen, opdat ze het leven hebben en den vrede hebben.

Het is mogelijk, dat dezen zomer de synode ginds in den geest van het Amersfoortsche voorstel zal besluiten. De Heere make dan alle actieve herders en ook u als aspirant-herders getrouw, en blijve mee daardoor zijn schapen weiden in de ure der verzoeking.

Hem nu, die machtig is u van struikelen te bewaren en onstraffelijk te stellen voor zijn heerlijkheid, in vreugde, den alleen wijzen God, onzen Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu en in alle eeuwigheid.

B. H.

UIT DE SCHRIFT

vers 16 uit den mond van Jahwe aanhaalt het woord en antwoord, dat Hij Zijn priesters zal bekleden met heil. En nog temeer, omdat in een parallelplaats in de Schrift, n.l. het slot van Salomo's gebed bij de tempelwijding in 2 Kron. 6 grootendeels dezelfde woorden voorkomen als in het midden van Psalm 132, maar juist met een verschil op dit punt, want daar luidt het gebed tot God: dat uw priesters zich bekleden met heil. Het woord van Jahwe in Ps. 132 is in Salomo's gebed woord van de kerk tot Hem. Bij de tempelwijding wordt Jahwe direct gevraagd om heil als het priesterlijk gewaad, als hun toerusting en voorziening waarmee zij komen tot het volk. Maar in Psalm 132 gaat de vraag minder ver, blijft zij staan bij gerechtigheid, terwijl uit Jahwe's mond het andere woord, heil, als Zijn voornemen wordt gehoord.

Staan die beide in tegenstelling met elkaar, het eene gebed en het andere? Allermint. Wanneer Jahwe alles belooft, mag Gods volk alles vragen; minder zou Hem aanranden in Zijn vaderlijk welbehagen. Salomo heeft in zijn ootmoedig gebed het voiste recht, ja de plicht, te vragen om heil als het kleed der priesters. Gelijktijdig vragen moogt en zult om voorgangers, die een blijde boodschap verkondigen aan Sion. Maar intusschen, Gods volk, dat nauw leeft, zal niet altijd zo maar alles vragen, het kent tijd en wijze en onderscheiding in den omgang met zijn God. De verloren zoon acht zelfs zich niet waardig een kind genaamd te worden; wanneer hij maar weer als huurling mag beginnen, doch in elk geval voor zijn vader werken en leven uit zijn hand. En de in zekere mate beroofde kerk van Psalm 132 acht het voor ditmaal niet haar eerste taak om naar heil te vragen waarmee de voorgangers in het heilgdom zich zullen voorzien. Want zij weet, hoe zwaar er gezondigd werd tegen den hemel en tegen de ark. Voor wat de voorgeschiedenis betreft van Davids tempelbegeerten, is te denken aan een tijd als van Hofni en Pinehas, toen de ongerechtigheid der priesters hoogtij vierde. En hoe dikwijls geschiedde zulks later niet. De priesters leerden de wet niet meer en het volk verging omdat het geen kennis had. Maar zie dan ook, wanneer Israël na zulken tijd wederkeert tot den Heere en voor Zijn zaak weer oog krijgt, dan begint het met ootmoedig gebed: laat nu uw priesters zich maar eerst weer gaan bekleden met gerechtigheid. Heil? O zeker, dat begeert het volk. Maar in tijden van verval roepen priesters en volk al te gemakkelijk van heil, vrede, welvaart. En wanneer daarvan bekeering komt, loopt de kerk God aan: geef ons nu maar weer ambtsdragers, die voor alles zich binden aan Uw wet, het recht des verbonds, die staan in de rechte verhouding tot U rechtvaardige, heilige, God en het volk zulke houding en verhouding leeren.

Zoo bekeert zich de kerk van haar oppervlakkigheid, vleeschelijkheid, gemakzucht, wedergeboortehypothese en de daaraan verbonden ethiek en overmoedige levenshouding. Geef ons voorgangers, God, die maar één drift kennen: Uw wet, Uw gerechtigheid, de drift van Psalm 119, priesters als Zacharias met zijn vrouw Elisabeth in alle godvreezendheid.

En dan mag de kerk, diezelfde, ook weer het antwoord opdiepen uit Gods klare beloften: die priesters, zegt Hij, zal ik met heil bekleden. Heil. Welvaart, blijdschap, vrede, voorspoed, evangelie, blijde blijde boodschap. Zijn blijde boodschap immers is die van Zijn gerechtigheid, zich openbarend in den volkomen Priester die geen andere drift kende dan eigen binding, in onze plaats, aan Gods gerechtigheden. Want tot de weergekeerde kerk komt God met Zijn overvloedig heil. Daarmee is dan God heelmaal niet zuinig. Hun

die heb
blijde h
lijk ge
Laat
trouw
sie. Da
de kwe
hooren
den eis
verzoek
ons am
rechtig
praatj
Uw di

Over

Over
raad v
van ee
hierove
De k
antwo
blicatie
en in I
terie al
raad ni
dezen g
naar de
ook in
van Ba

Aan
willen
hier en
Batavis
gegeve
geven
ter nog
niets w
plaats
mening
zorging
dat hie
ten zij
zich af
antwo
ambtel

Nu
van de
hulde:

„Inde
kerk (e
advisee
oefenin
ging de
vraag d
heeft g
hier in

Is h
ook te

Dus
komste
geen th
zich bij
raad zi
doende
onze o
worden

Tot i
de kerk

Gerefor
Adre
Scr

Wele

De lo
uw vra
bedoelt
geen d
deren a
kers v
hier ve
daacht
vrijgem
hun ar
bijeent

Voor
eest zi
deel ov
lijke st
houding
duidelij
het kan
u en on
Than
de raac
woord
duidelij